
CAPITOLUL I

Tom și Huck primesc o invitație

Toate astea s-au petrecut în cea dintâi primăvară după ce eu și Tom Sawyer l-am slobozit pe negrul Jim de la ferma din Arkansaw a unchiului Silas, unde fusese pus în lanțuri ca sclav fugar. Gerul începuse să se moaie, părăsind pământul și văzduhul, încât fiecă zi ce trecea te ducea mai aproape de vremea când începeai să umbli desculț; urma vremea bilelor, apoi vremea sfârlezelor și cea a zmeielor și după aia intrai deodată în vară și te puteai duce la scaldă. Te apucă jalea când te uiți în calendar și vezi cât de departe-i vara! Da, și-ncepi să oftezi și să te-ntuneci; ce mai, ai ceva și nu știi ce! Tot cugetând așa de unul singur, îți cauți un locșor sus pe deal, la marginea pădurii, te-așezi acolo și te uiți în vale, la marele Mississippi! Străbați cu ochii până hăt departe, dincolo de debarcaderile unde buștenii par învăluți în ceață și-n fum, de-atâta depărtare. Și totu-i tăcut și solemn, de parcă toți cei dragi ar fi murit, și aproape că ai vrea și tu să fii mort, ca să se isprăvească odată cu toate!

Știți ce-i asta? Frigurile primăverii! Așa se cheamă. Iar când te-apucă, dorești – nici nu prea știi, de fapt, ce dorești, dar te doare inima, așa de aprig dorești! Te-apucă mai ales un dor de ducă, simți că ai vrea să pleci de lângă lucrurile vechi pe care-ai ostenit să le tot vezi și c-ai vrea să vezi altele noi. Asta e: dorești să pleci și să umbli haihui, să ajungi departe, pe meleaguri străine, unde totu-i misterios, minunat și romantic. Iar dacă asta nu se poate, te mulțumești și cu mai puțin – te duci oriunde se poate, numai ca să evadezi, ba mai zici și c-ai avut noroc.

Ei bine, eu și Tom Sawyer ne îmbolnăviserăm de frigurile primăverii, dar rău de tot! N-avea însă niciun rost ca Tom să încerce să evadeze, fiindcă mătușă-sa Polly – zicea el – nu l-ar fi lăsat să plece de la școală și să piardă vremea hoinărind cine știe pe unde. Iată de ce eram amândoi cam plouați. Într-o zi, pe la asfințit, cum ședeam la o parolă pe treptele din fața casei, tușa Polly ieși pe ușă cu o scrisoare în mână și-i spuse:

— Tom, va trebui să-ți faci bagajele și să pleci în Arkansaw. Mătușă-ta Sally are nevoie de tine.

Era să leșin de bucurie și credeam că Tom o să se repeadă la mătușă-sa și-o s-o pupe, dar el a rămas locului, ca un bolovan, și n-a scos o vorbă. Îmi

venea să plâng văzându-l că se poartă așa de prostește, când i se ivise o ocazie ca asta: am fi putut s-o pierdem dacă nu-și arăta mulțumirea și recunoștința. El însă ședea acolo și chibzuia și tot chibzuia, în vreme ce eu mă perpeleam neștiind ce să fac. Deodată, deschise gura și spuse, foarte calm – aș fi fost în stare să-l împușc pentru vorbele astea:

— Îmi pare foarte rău, tușă Polly, dar deocamdată nu pot, te rog să mă scuzi.

Tușă Polly înmărmuri de mirare și de ciudă la auzul acestor vorbe nesăbuite și nu putu scoate-un cuvânt vreme de-o jumătate de minut, ceea ce-mi îngădui să-i șoptesc lui Tom, înghiontindu-l:

— Ți-ai pierdut mințile? Să dai cu piciorul la o baftă ca asta?!

El însă îmi răspunse, tot în șoaptă, și deloc tulburat:

— Huck Finn, ai vrea să-i arăt pe față cât de mult doresc să plec? Păi, ar începe numaidecât să se-ndoiască și să scornească tot felul de boli și primejdii și piedici, și până la urmă și-ar lua vorba înapoi. Lasă, că știi eu cum să lucrez cu ea!

La asta nu mă gândisem. Dar Tom Sawyer avea dreptate. Avea totdeauna dreptate – n-am pomenit cap mai isteț ca al lui – și era gata oricând să-ți dea un răspuns care să te-ntoarcă pe dos. Între timp, mătușă-sa Polly își revenise pesemne, căci spuse:

— Să te scuzi! Ia te uită! În viața mea n-am auzit una ca asta! Să-mi vorbești mie așa?! Ia fă bine și împachetează-ți boarfele! Dacă te mai aud că te scuzi pentru ce vrei și ce nu vrei să faci, o să te scuze eu pe tine, cu o joardă!

Și-l pocni în scăfârlie cu degetarul, boscorodind de zor – nu mai știi ce spunea, fiindcă eu și Tom o zbughisem spre scară. Când

ajunse-n odaia lui, Tom mă pupă de bucurie – îi părea tare bine c-o să călătorim.

— Înainte de-a porni noi la drum, dumneai o să regrete că m-a lăsat să plec, dar n-o să mai poată face nimic. După tot ce mi-a spus, mândria o s-o-mpiedice să-și ia vorba-napoi.

În zece minute Tom își făcu tot bagajul – afară de ceea ce aveau să-i dea mătușă-sa și Mary. După aceea am mai așteptat vreo zece minute ca tușă Polly să se potolească și să fie iarăși bună și cumsecade: Tom zicea că-i trebuiau pentru asta zece minute, atunci când numai o jumătate din pene i se zbârleau, și douăzeci de minute, când i se zbârleau toate penele. În cazul de față, i se zbârliseră toate. După ce am așteptat să treacă douăzeci de minute, ne-am dus jos, arzând de nerăbdare să aflăm ce scria-n scrisoarea aia.

Mătușă Polly ședea gânditoare, cu scrisoarea-n poală. Ne-am așezat și noi, iar dumneai ne vorbi astfel:

— Cei de-acolo sunt foarte necăjiți și-și închipuie că tu și Huck i-ați putea face să-și uite necazurile, aducându-le cică o „ușurare“. Grozavă „ușurare“ o să le-aduceți tu și Huck Finn! Un vecin de-al lor, pe nume Brace Dunlap, le-o tot cerea de nevastă pe Benny, dar după trei luni i-au spus de la obraz că nu se poate, așa că vecinul ăla s-a supărat foc pe ei. De-aia sunt necăjiți. Cred că-i un tip cu care ei se gândesc că-i mai bine să nu se pună rău, fiindcă au încercat să-l îmbuneze tocmindu-l pe frate-su – un om de nimic – să lucreze la fermă, deși nu prea au bani pentru mâna de lucru și nici nu cred că vor să-l aibă pe ăla pe-aproape. Dar cine-s Dunlapii ăștia?

— Locuiesc la vreo milă depărtare de ferma unchiului Silas – toate fermele de pe-acolo sunt răzlețite așa, tușă Polly, iar Brace

Dunlap e mult mai bogat decât toți ceilalți și are o sumedenie de sclavi negri. E văduv, are vreo treizeci și șase de ani, n-are copii, și-i mândru de banii și de puterea lui, de care se cam tem toți. Și-o fi închipuit, cred, că ajunge să ceară mâna oricărei fete ca s-o capete, așa că s-o fi supărat rău când a văzut că n-o poate căpăta pe Benny. Păi, Benny e de două ori mai tânără decât el, și-i frumușică și dulce ca... doar ai văzut-o și matale. Bietul nenea Silas! Mi se rupe inima când mă gândesc la el! După ce că-i așa de chinuit și sărac, încearcă să se pună bine cu vecinul ăla afurisit, tocmindu-l pe dobitocu' de frate-său, Jubiter Dunlap!

— Jubiter?! Ce nume! Unde l-o fi găsit?

— E doar o poreclă. Cred că i-au uitat de mult numele adevărat. Acum are douăzeci și șapte de ani, dar s-a ales cu porecla asta încă din ziua când s-a dus pentru prima oară la scaldă. Învățătorul a observat o aluniță cât un gologan, rotundă și cafenie, chiar deasupra genunchiului său stâng, și alte patru alunițe mai mici de jur-împrejur, și i-a zis atunci că-i amintește de Jubiter și de lunile lui¹. Iar

¹ Ați înțeles, desigur, că Tom se referă la planeta Jupiter și la sateliții acesteia. (N.tr.)

copiilor le-a plăcut povestea asta și-au început să-l poreclească Jubiter. Și Jubiter a rămas. E un tip înalt, leneș, prefăcut și viclean, și cam laș pe deasupra, dar bun la suflet altminteri. Nu poartă barbă, dar are o chică neagră și lăptoasă. Și n-are o para chioară. Brace îi dă de mâncare pe degeaba și-i mai dă și câte o țoală veche, dar îl disprețuiește. Jubiter are și un frate geamăn.

— Cum arată fratele ăla?

— Leit cu Jubiter, așa spun oamenii. Adică așa era, până acum vreo șapte ani, căci de-atunci încoace n-a mai fost văzut. La vârsta de nouăsprezece sau douăzeci de ani s-a apucat să fure și-a fost băgat la zdup. El însă a evadat și-a fugit undeva pe-aici, în miază-noapte. Din când în când se auzea de câte o spargere de-a lui, dar asta cu ani în urmă. Acum e mort. Cel puțin așa zice lumea. Nu s-a mai auzit nimic despre el.

— Cum îl chema?

— Jake.

Bătrâna rămase pe gânduri câtăva vreme, apoi spuse:

— Ceea ce o necăjește cel mai mult pe mătușă-ta Sally este că Jubiter ăla îl scoate din pepeni pe unchiul tău.

Tom era uluit, ca și mine.

— Îl scoate din pepeni? Pe unchiul Silas? Dumnezeu! Cred că glumești! Nici nu știam că are vreun pepene...

— Ba nu glumesc deloc. Mătușă-ta Sally zice că unchiul Silas spumegă de mânie când îl vede pe ăla, și uneori se poartă ca și cum ar vrea să-l pocnească.

— Tușă Polly, asta întrece tot ce-am auzit vreodată! Păi, dumnealui, care-i atât de blând...

— Oricum, mătușă-ta Sally e tare îngrijorată. Zice că unchiul Silas s-a schimbat mult, din pricina gâlcevei ăsteia. Iar vecinii numai despre asta vorbesc și dau toată vina pe unchiu-tău, firește, pentru că el e predicator și n-are dreptul să se certe. Mătușă-ta Sally mai spune că a ajuns să-i fie rușine să se-arate la amvon, iar oamenii au început să-l cam ocolească – în tot cazul, acum nu mai e la fel de popular ca pe vremuri.

— Ce ciudat, nu-i așa? El, care era atât de bun și drăguț, și distrat și prostuț, cu capu-n nori, ce mai, un adevărat înger! Ce crezi c-o fi cu el, tușă Polly?

Înălțarea cu balonul

Tom ticlui o mulțime de planuri, dar fu nevoit să le lase baltă, fiindcă toate aveau câte un punct slab pe undeva. În cele din urmă ajunse să-și cam piardă nădejdea. Pe vremea aceea, gazetele din St. Louis începuseră să vorbească mult despre un balon care urma să-și ia zborul spre Europa, iar Tom socoti că n-ar strica să se ducă să vadă cam cum arăta balonul ăla. Numai că nu se putea hotărî. Cum însă gazetele vorbeau întruna despre asta, Tom își spuse că, dacă nu se duce, s-ar putea să nu mai aibă niciodată ocazia să vadă un balon. Iar când află că Nat Parsons se duce și el, nu mai șovăi nicio clipă: doar nu-l putea lăsa pe Nat să se-ntoarcă fălindu-se c-a văzut balonul, iar el să fie nevoit să-l asculte fără să scoată-o vorbă. Drept care, ne ceru mie și lui Jim să-l însoțim. Și ne-am dus.

Era un balon mare și frumos, și avea aripi, elice și tot felul de socoteli, nu semăna deloc cu baloanele care se văd în revistele ilustrate. Se înălța la marginea orașului, pe un maidan, la colț cu Strada a 12-a, iar în jurul lui se strânseseră o mulțime de oameni,

care râdeau de balon și de cetățeanul care-l monta – un tip sfrijit și palid, c-un soi de clar de Lună-n priviri, știți ce vreau să spun – și-i ziceau că balonul n-o să zboare niciodată. Tipul turba de furie: întorcându-se cu fața spre ei, le arătă pumnul și le spuse că-s niște dobitoci și că au orbul găinilor, dar că-ntr-o zi au să afle că avuseseră cinstea de-a sta în preajma unuia din oamenii care înalță națiunile și făuresc civilizațiile, însă fuseseră prea proști ca să-și dea seama; chiar aici, pe locul ăsta, copiii lor și copiii copiilor lor au să-i înalțe un monument care-o să dureze o mie de ani, dar numele lui o să dăinuie și dup-aceea... Mulțimea izbucni din nou în râs, iar câțiva îl întrebară cum îl chemase înainte de-a se însura, cum o chema pe bunica pisicii surorii sale și alte asemenea lucruri pe care le spune o mulțime când a pus mâna pe-un tip de care vede că-și poate bate joc. Firește, unele lucruri erau nostime – recunosc, ba chiar foarte hazlii –, dar nu era, zău, frumos și nici curajos din partea unor oameni așa de buni de gură să tabere de-a valma pe unul singur, care n-avea defel darul vorbirii, ca să le răspundă. Dar, la urma urmei, ce rost ar fi avut să le răspundă? Pe el, asta nu l-ar fi ajutat cu nimic, iar lor nici că le păsa! Îl înhățaseră și gata! Dar așa era el, de felul lui, și trebuia să rabde. Era un tip destul de cumsecade, fără pic de răutate, și nu era vina lui că avea, cum ziceau ziarele, geniu. Nu ni-e dat tuturor să fim sănătoși la cap și se cuvine să fim precum ne-a făcut Țl de sus. Pe cât înțeleg, geniile își închipuie că știu tot, așa că nu primesc sfatul nimănui, ci fac doar ce vor, drept care lumea îi ocolește și-i disprețuiește, cum e și firesc. Dacă ar fi mai smeriți și-ar asculta și-ar încerca să învețe de la alții, ar fi mai bine de ei.

Profesorul se vârâse într-un soi de corabie mare și spațioasă, care-avea pe margini niște dulapuri bine închise, în care se puteau păstra tot felul de lucruri; puteai să te-ășezi deasupra lor, ba chiar să și dormi. Ne-am urcat și noi în balon. Mai erau acolo vreo douăzeci de inși,

printre care și Nat Parsons, și toți se fățiau de colo până colo, aruncând priviri iscoditoare. Profesorul se grăbea să termine cu pregătirile, așa că oamenii coborâră, unul câte unul. Moș Nat rămăsese la urmă. Se-nțelege că nu se făcea să-l lăsăm să iasă după noi. Nu trebuia să ne urnim înainte de a-l vedea plecat, ca să putem fi noi ultimii.

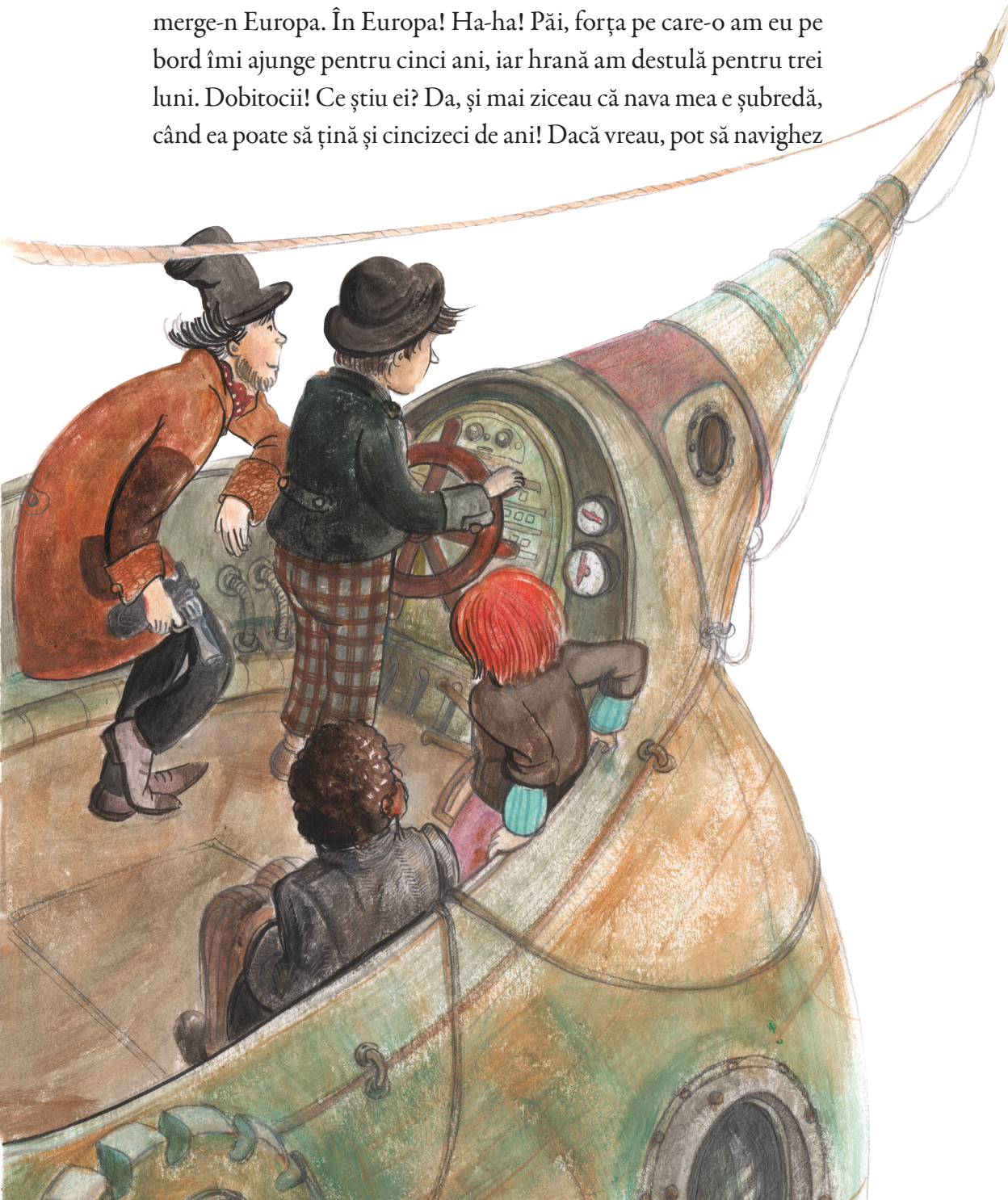
El coborî, însă, așa că ne veni și nouă rândul să ieșim. Deodată am auzit un strigăt grozav și, când mi-am întors privirile, am văzut că orașul se depărta sub noi ca o săgeată! Tremuram tot, de spaimă. Jim se făcuse alb ca varul și nu putea scoate-o vorbă. Cât despre Tom, nu spunea nici el nimic, dar părea ațâțat. Orașul urma să se depărteze, din ce în ce mai mult, dar noi rămâneam în văzduh,

fără să ne clintim. Casele erau din ce în ce mai mititele, iar orașul parcă se ghemuia, micșorându-se întruna; oamenii și căruțele ajunseseră s-arate ca niște furnici și ca niște gândaci, iar străzile erau aidoma unor fire și crăpături; pe urmă se topiră toate și orașul nu se mai zări: în locul lui se vedea doar o gălmă mare pe fața pământului. Mi se părea că pot vedea râul la deal și la vale pe-o lungime de peste-o mie de mile, măcar că n-avea chiar atâta. Treptat-treptat, pământul ajunsese cât o minge – o minge rotundă și cenușie, în jurul căreia șerpuiau, ca niște dungi strălucitoare, râurile. Văduva Douglas îmi spunea întotdeauna că pământul e rotund ca o minge, dar nu pusesem niciodată preț pe superstițiile ei, mai ales că vedeam cu ochii mei că lumea e netedă ca o farfurie. Mă cocoșam adesea pe culmea dealului ca să privesc de jur-împrejur și să mă încredințez singur, căci socot că ăl mai bun mijloc de-a te-ncredința de ceva e să cercetezi singur, nu să te iei după vorbele altora. Acum însă trebuia să recunosc că văduva avusese dreptate. Adică avusese dreptate în ce privește restul lumii, nu și în ce privește locul unde se află satul nostru – căci locul ăla seamănă cu o farfurie netedă, v-o jur!

Profesorul nu scosese o vorbă în tot timpul ăsta, de parc-ar fi dormit; deodată însă izbucni, furios din cale-afară:

— Tâmpiții! Ziceau că n-o să-și ia zborul... Voiau să cerceteze, să-și vâre nasul peste tot și să-mi smulgă secretul. Dar i-am pus cu botul pe labe! Nimeni altul decât mine nu cunoaște secretul. Nimeni altul nu știe ce anume pune-n mișcare balonul. E o nouă energie, o energie de-o mie de ori mai mare decât toate câte sunt pe pământ! Aburu-i un fleac pe lângă ea! Ziceau că n-o să pot

merge-n Europa. În Europa! Ha-ha! Păi, forța pe care-o am eu pe bord îmi ajunge pentru cinci ani, iar hrană am destulă pentru trei luni. Dobitocii! Ce știi ei? Da, și mai ziceau că nava mea e șubredă, când ea poate să țină și cincizeci de ani! Dacă vreau, pot să navighez

în ceruri toată viața și să mă-ndrept oriîncotro poftesc, deși ei au răs de mine, zicând că nu pot... că nu pot cârmi nava, adică! Ia vino-ncoace, băiete, o să vedem noi! Apasă pe butoanele astea, așa cum o să-ți spun eu.

Și-l puse pe Tom să cârmească balonul în toate direcțiile, învățându-l cât ai zice „pis“ întreaga manevră. Tom ne spuse că era foarte ușor. Din porunca bătrânului, aduse balonul pân-aproape de pământ, zburând razant deasupra preriilor din Illinois, încât am fi putut să vorbim cu fermierii și s-auzim tot ce-și spuneau; profesorul le azvârli niște afișe tipărite, în care era vorba despre balonul nostru, și le strigă că pleacă în Europa. Tom conducea acum așa de bine, că putea să îndrepte balonul spre un copac și să-l ocolească taman când îți ziceai că intră-n copacul ăla. Profesorul îl învăță și cum să aterizeze: Tom făcu o manevră strașnică, așezând lin balonul în câmpie de parcă l-ar fi pus pe-un covor de lână. Dar când ne văzu că vrem să sărim, bătrânul ne spuse:

— Nu! Nu săriți!

Și făcu să se-nalțe din nou balonul. Era ceva îngrozitor. Eu și Jim am început să ne rugăm de el, dar asta îl scoase și mai mult din sărite: spumega de furie și ne fulgera cu privirea, nu alta!

Pe urmă își aminti de necazurile lui și începu din nou să se plângă de felul cum era tratat; nu putea să uite mai cu seamă vorbele ălora, precum că nava lui ar fi șubredă. Izbucni în răs din cauza asta, și râse și de ideea lor că balonul e prea complicat și c-o să se defecteze. Să se defecteze! Auzi dumneata! Vorba asta îl

scotea din minți. Ne asigură însă că balonul nu se putea defecta mai mult decât „blestemul solar”¹.

Era din ce în ce mai furios – în viața mea n-am văzut om să se-nfurie așa. Tremura carnea pe mine când îl priveam. Și pe Jim, tot așa. În curând, bătrânul începu să zbiere și să urle, apoi se jură că lumea n-o să-i afle niciodată secretul, după ce se purtase așa de urât cu dânsul. Ne mai zise c-o să facă ocolul pământului în balon, ca s-arate ce poate, și pe urmă o să-l scufunde-n mare, cu noi cu tot. Ce mai, dădusem de belea! Și-ncepuse să se și-ntunece!

Profesorul ne dădu ceva de mâncare și ne trimise în celălalt capăt al nacelei; cât despre el, se întinse pe-un dulap de pe care putea conduce toate operațiunile și, punându-și sub cap o rablă de revolver ca o râșniță de piper, ne amenință că-l omoară pe ăl dintre noi care-ar încerca să se-apropie, cu gândul de-a face să aterizeze balonul.

¹ Huck vrea să spună, de fapt, „sistemul solar”. (N.tr.)

Ne-am ghemuit unul într-altul și ne-am cufundat în gânduri, prea speriați ca să vorbim; scoteam doar câte un cuvântel ici-colo, când simțeam că plesnește fierea-n noi dacă nu vorbim. Noaptea se târa încet de tot, sporindu-ne și mai mult jalea și singurătatea. Priveliștea de sub noi era și mai frumoasă în razele Lunii: fermele păreau niște cuiburi tihnite și, auzindu-le zgomotele familiare, ne doream să fim și noi acolo, dar – Doamne! – lunecam deasupra lor aidoma unor stafii, nelăsând nicio urmă.

În toiul nopții, când toate zgomotele se făcuseră târzii și însuși văzduhul mirosea a târziu – a orele două din noapte, socot –, Tom ne spuse că profesorul o fi adormit, prea era tăcut, așa c-am face mai bine să...

— Să ce? am șoptit eu îngrozit, fiindcă bănuiam ce-i trecea prin minte.

— Să ne furișăm acolo, să-l legăm pe bătrân și să aterizăm.

— Nu, nenicule! i-am zis eu. Nu te clinti de-aici, Tom Sawyer!

Cât despre Jim, gâfâia săracul, atâta era de speriat.

— Vai, dom' Tom, nu face asta! îi șopti el. Dacă atingi pe bătrân, ne-am ars, morți suntem! Jim nu merge aproape de el nici să-l tai! Dom' Tom, bătrânul' nebun de legat.

Tom îi răspunse, tot în șoaptă:

— Tocmai de-aia trebuie să facem neapărat ceva. Dacă n-ar fi nebun, nici n-aș vrea să fiu altundeva decât aici – n-aș ieși pentru nimic în lume din balonul ăsta acum, când m-am obișnuit cu el și când mi-am învins spaima de a nu avea sub picioare pământul. Dar nu-i lucru înțelept să plutești așa în văzduh c-o persoană care nu-i în toate mințile și care zice c-o să facă ocolul pământului și

pe urmă o să ne-azvârle pe toți în mare. Trebuie neapărat să facem ceva, repet – și asta înainte de-a se trezi, căci s-ar putea să nu mai avem altă ocazie. Haideți!

Dar nouă ne îngheța sângele în vine numai când ne gândeam la asta, așa că i-am răspuns lui Tom că nu ne mișcăm. Atunci Tom dădu să se furișeze singur pân-acolo, ca să vadă dacă nu poate-ajunge la cârmă pentru a-ndrepta balonul spre pământ. L-am rugat să nu se ducă, dar degeaba; începu să se târască de-a bușilea, încet de tot, în vreme ce noi ne uitam la el ținându-ne răsuflarea. După ce ajunse în mijlocul nacelei, se târî și mai încet, încât clipele mi se părură mai lungi decât anii. Dar în cele din urmă ajunse la capul profesorului și, ridicându-se încetișor, îi privi țintă fața, cu urechea la pândă. L-am văzut apoi târându-se spre picioarele profesorului, unde era tabloul de comandă. Ajuns acolo, își întinse mâinile spre butoane, dar trânti ceva care făcu zgomot, căci l-am văzut cum se ghemuiește pe jos, rămânând nemișcat. Profesorul se foi în somn și strigă: „Ce-i asta?“ Apoi bombăni și se fâțâi ca un om care se trezește. Credeam c-o să mor de spaimă și de ciudă.

Pe urmă, un nor lunecă peste Lună și aproape c-am plâns de bucurie. Luna se vâră tot mai adânc în norul acela și se făcu atât de întuneric, încât nici nu-l mai vedeam pe Tom. Apoi începu să plouă, și l-am auzit pe profesor umblând la frânghiile și mașinăriile lui și înjurând vremea. Ne temeam că acuși-acuși o să-l atingă pe Tom, și atunci s-ar fi zis cu noi. Dar Tom o și pornise înapoi, iar când i-am simțit mâinile pe genunchi, mi s-a tăiat răsuflarea și mi-a căzut inima printre celelalte piese, fiindcă nu puteam să știu,

pe întuneric, dacă nu era cumva profesorul – ba chiar credeam că el era.

Doamne, ce bucuros am fost să-l văd înapoi! Eram fericit, atâta cât poate fi de fericit un om atârnat în aer c-un nebun alături. Un balon nu poate s-aterizeze pe-ntuneric; de-aceea speram c-o să plouă mereu, fiindcă nu voiam ca Tom să se mai amestece și să ne pună iarăși pe jărat. Ei bine, dorința mi se împlini. A plouat toată noaptea – care n-a ținut prea mult, deși nouă ni se părea că-i lungă. Iar în zori, cerul se însenină și pământul se ivi din nou, neînchipuit de frumos și de gingaș. Era o plăcere să revezi pădurile și câmpiile, cu caii și vitele stând parcă pe gânduri. Pe urmă, soarele răsări în toată splendoarea lui. Abia atunci am început să ne simțim obosiți și, până să ne dăm seama, am adormit toți trei.